

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/49/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200623
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200623.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD., v právnej veci žalobcu: František Kijovský A G R O F A R M A, s miestom podnikania Medzany 51, IČO: 30 293 499, právne zastúpeného JUDr. Lukášom Kišeľakom, advokátom so sídlom Jarková 63, Prešov, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2764, O-54/2015 z 18. marca 2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/69/2015-108 z 21. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/69/2015-108 z 21. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 181,89 € na účet advokáta žalobcu JUDr. Lukáša Kišeľaka do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 7S/69/2015-108 z 21. apríla 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2764, O-54/2015 z 18. marca 2015, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov č. P:106/2014-R, S/2015/82/218/15 z 5. januára 2015 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úspešnému žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia 670,99 € a náhradu iných trov konania titulom súdneho poplatku 70,- €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný rozhodnutím č. OPS/BEZ/2015/2764, O-54/2015 z 18. marca 2015 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov č. P:106/2014-R, S/2015/82/218/15 z 5. januára 2015, ktorým bola žalobcovi podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.“) uložená pokuta 9 000,- € za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č.

82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z.z.“).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že jednorazovo vykonávané akékoľvek činnosti v mieste sídla podnikateľa, ktoré trvajú iba pár hodín resp. krátkodobo, nemajú charakter závislej činnosti. Pod pojem závislej činnosti možno podriaďiť iba takú činnosť v sídle podnikateľa, ktorá bez akýchkoľvek pochybností preukazuje opakovanie tej istej činnosti za podmienok, ktoré obsahuje § 1 ods. 2 Zákonníka práce.

Vzhľadom na skutočnosť, že zákon č. 125/2006 Z.z. neobsahuje hmotnoprávnu ani procesnoprávnu úpravu sankcionovania správnych deliktov, bolo potrebné v preskúmvanej veci vychádzať z právnej úpravy zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), na ktorú zákonodarca aj v § 7 ods. 3 písm. j/ zákona č. 125/2006 Z.z. odkazuje. Podľa čl. 6 ods. 1 prvá časť Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní a že trestanie za správne delikty podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému. Aj podľa Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách z 13.02.1991 je potrebné vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií aplikovať zásady, že každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci, ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v článku 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj princíp právnej istoty a spravodlivosti (princíp materiálneho právneho štátu), ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (II. ÚS 10/99, II. US 234/03). Z ústavnej úpravy (čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je teda podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Účelom zákona č. 82/2005 Z.z. je ochrana pracovného trhu pred nelegálnou prácou a nelegálnym zamestnávaním v materiálnom zmysle. Preto aj prístup k tomuto zákonu musí byť materiálny a nie formálny. Z uvedených dôvodov bolo povinnosťou žalovaného, ako aj Inšpektorátu práce Košice v danom prípade vykonať výklad a aplikáciu právnej normy ustanovenej v § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. v kontexte s účelom tohto zákona, s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Podľa názoru krajského súdu z doposiaľ zadovážených skutkových zistení, vyplývajúcich z administratívneho spisu, nie je možné ustáliť záver, že žalobca sa dopustil zákazu nelegálneho zamestnávania fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. Prijatie právneho záveru o nelegálnom zamestnávaní žalobcom ako zamestnávateľom musí vychádzať zo skutkových zistení, ktoré spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazujú, že žalobca ako fyzická osoba - podnikateľ využíval dňa 03.07.2014 závislú prácu fyzických osôb a nemal s nimi založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu. Z rozhodnutia žalovaného však nie je zrejmé, prečo považoval výkon práce menovaných fyzických osôb za závislú prácu, keď neboli zistené

skutočnosti, na základe ktorých sa menovaní na uvedenom pracovisku nachádzali.

Z administratívneho spisu nevyplýva, že by správny orgán vec prejednal na ústnom pojednávaní, alebo že by sa žalobca odmietol dostaviť na ústne pojednávanie. Navyše žalobcom navrhovaný výsluch fyzických osôb žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán odmietli vykonať. Na túto vadu súd prihliadol z úradnej povinnosti, keďže má za následok odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 231/2010-38 z 25.08.2010, v odôvodnení ktorého súd konštatoval povinnosť nariadiť v administratívnom konaní ústne pojednávanie nielen v priestupkových veciach, ale aj v konaniach o iných správnych deliktach, osobitne za situácie, že účastník konania sa takéhoto procesného postupu správneho orgánu legitímne domáha.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že nie je možné stotožniť sa s názorom krajského súdu o potrebe podradiť pod definíciu závislej práce iba také činnosti, ktoré vykazujú znaky opakujúcich sa činností. Z dôvodu § 1 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom v čase spáchania skutku dňa 03.07.2014) totiž nevyplýva, že by jedným z atribútov závislej práce bol aj znak opakovania určených činností. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 361/2012 Z.z. dňa 01.01.2013 bol z definície závislej práce vypustený znak „ide o výkon práce, ktorá pozostáva prevažne z opakovania určených činností“. Zákonodarca na účely pokrytia prác jednorazového, resp. krátkodobého charakteru, ktoré vykazujú znaky závislej činnosti, zakotvil do Zákonníka práce inštitút dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Ak aj žalovaný pripustí, že výkon betonárskych prác sa uskutočňoval iba dňa 03.07.2014, zo žalobcom predložených príkazných zmlúv je jasné, že jeho cieľom malo byť „vybetónovanie spevnených plôch na hospodárskom dvore v rozsahu cca 40 m² vrátane upratovacích prác“. Riadiac sa uvedeným, keď išlo o prácu, ktorú dotknuté osoby vykonávali osobne pre žalobcu, v jeho prospech, na jeho pracovisku, na základe ústnej dohody a odplatne (za naturálnu odmenu), pričom vzťah subordinarity je zjavný aj zo samotného charakteru vykonávanej práce, keďže výkon pomocných prác vyžaduje obdržanie presných pokynov a kontrolu, žalovaný usúdil, že nebol dôvod na odmietnutie jeho argumentácie ohľadne potreby založenia pracovnoprávneho vzťahu s týmito osobami a to formou dohôd o vykonaní práce, pre ktoré je príznačné, že je práca vymedzená výsledkom. Príkazné zmluvy predložené žalobcom sú jednoznačným dôkazom toho, ako sa žalobca snažil zastrieť svoje pochybenie v oblasti nelegálneho zamestnávania. Nejedná sa pritom len o predmet týchto zmlúv, ktorý tak, ako je koncipovaný, v žiadnom prípade nevykazuje znaky určitej záležitosti, ktorú má príkazník obstarat' pre príkazcu, ale aj o ich dodatočné predloženie.

Zákon č. 125/2006 Z.z. v § 21 ods. 3 výslovne upravuje, že na konanie podľa § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Na sankcionovanie žalobcu za správny delikt podľa § 19 zákona č. 125/2006 Z.z. bolo potrebné použiť práve správny poriadok, ktorý v § 21 upravuje inštitút ústneho pojednávania, pričom na rozdiel od zákona č. 372/1990 Zb. ponecháva výlučne na úvahu správneho orgánu, či toto ústne pojednávanie nariadi alebo nie. V prejednávanej veci sa inšpektorát práce ako aj žalovaný zaoberali potrebou doplnenia dokazovania, pričom obaja dospeli k záveru, že si to povaha veci nevyžaduje, nakoľko disponujú dostatočným dôkazovým materiálom na účely jednoznačného preukázania porušenia povinností žalobcom. Svoje úvahy vedúce k odmietnutiu návrhu žalobcu primerane odôvodnili. Oprávnenie inšpektorátu práce uložiť žalobcovi pokutu za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania nevyplývalo z § 7 ods. 3 písm. j/ zákona č. 125/2006 Z.z., ale z dôvodu § 7 ods. 3 písm. i/ zákona č. 125/2006 Z.z., podľa ktorého inšpektorát práce rozhoduje o uložení pokút podľa § 19 a § 20 a osobitného predpisu. Analogické použitie zákona č. 372/1990 Zb. na trestanie správnych deliktov sa v tomto prípade, aj vzhľadom na skutočnosť, že správny poriadok obsahuje samostatnú úpravu inštitútu ústneho pojednávania, javí ako nadbytočné a právne neupotrebitelné. Žalobca ako osoba čeliaca správnej sankcii bol informovaný o obvinení proti nemu, mal poskytnutý priestor na prípravu svojej obhajoby, bol informovaný o povahe dôkazov proti nemu a bolo mu umožnené vyjadriť sa predtým, ako bolo prijaté vo veci rozhodnutie, ktoré obsahovalo dôvody, na ktorých sa zakladá. S ohľadom na túto skutočnosť preto nemožno usúdiť,

že zo strany správnych orgánov došlo v dôsledku nenariadenia ústneho pojednávania (ktoré je navyše fakultatívnym) k odňatiu práva žalobcovi na spravodlivý proces tak, ako to vo svojom rozsudku deklaruje krajský súd.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Zotrval na tom, že jednorazový výkon betonárskych prác na základe príkaznej zmluvy nevykazuje znaky závislej práce. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Ústí nad Labem sp.zn. 15 Ca 123/2005 z 14.05.2007, podľa ktorého o závislý pracovný pomer spravidla nejde vtedy, pokiaľ ide o špecializovanú činnosť vykonávanú krátkodobo, nesústavne alebo v striktno limitovanom rozsahu, ktorej výkon je podmieňovaný faktormi do značnej miery nezávislými na vôli zadávateľa práce. Žalovaný navyše dospel k záveru, že v preskúmvanej veci boli naplnené znaky závislej práce bez toho, aby uvedené akokoľvek náležite odôvodnil a najmä, aby pred tým vykonal výsluch žalobcu, Ing. D. L., ktorý sa taktiež osobne zúčastnil inšpekčného konania, ako aj výsluch príkazníkov. Uvedeného sa žalobca domáhal od počiatku tak inšpekčného konania, ako aj následného správneho konania, avšak bezúspešne. Výpoveďami žalobcu a navrhnutých svedkov by boli náležite a najmä nad mieru všetkých pochybností objasnené skutočnosti vzťahujúce sa k podpisu príkaznej zmluvy resp. inej listiny príkazníkmi pred začiatkom výkonu činností, ako aj okolnosti vzťahujúce sa na prítomnosť príkazníkov na mieste výkonu inšpekcie práce. Žalovaný by bol náležite oboznámený s dĺžkou prítomnosti príkazníkov na mieste výkonu inšpekcie práce, či títo okrem predmetu príkaznej zmluvy vykonávali inú, vopred aspoň ústne dohodnutú činnosť, organizáciou pracovného času na mieste výkonu inšpekcie práce, organizáciou pracovných zmien a najmä so začiatkom a koncom tej - ktorej pracovnej zmeny. Začiatok pracovného času rannej zmeny je so zamestnancami žalobcu dohodnutý na 07:00 hod., resp. zamestnanci sú povinní byť aspoň 15 min. pred začiatkom pracovného času na pracovisku za účelom prípravy na výkon pracovných povinností. Skutočnosť, že príkazníci začali výkon predmetu príkaznej zmluvy o 8.30hod. a skončili s ním niekedy v čase okolo 13:00 hod., žalobca uvádzal aj v konaní pred žalovaným. Uvedené nemôže byť vyhodnotené ako výkon práce v pracovnom čase. Príkazníkom nevznikol ani nárok na oddych resp. obedňajšiu prestávku. Z uvedeného možno dôvodne vyvodiť záver, že príkazníci nevykonávali predmet príkaznej zmluvy v pracovnom čase. Podľa žalobcu nejde o simulovaný právny úkon, ak oba právne úkony uzavreté vo forme ústnej alebo písomnej splňajú podstatné znaky totožného právneho úkonu, v tomto prípade príkaznej zmluvy. Žalobca sa nestotožňuje ani s tvrdením žalovaného o preukázaní prítomnosti vzťahu podriadenosti na základe charakteru výkonu činnosti dohodnutej v príkaznej zmluve. Príkazník v medziach pokynov príkazcu môže pre príkazcu obstarávať nejakú vec, príp. vykonávať inú činnosť spôsobom, akým uzná za vhodný a vo svojej činnosti môže byť časovo obmedzený len rámcovo v tom zmysle, že je napr. určený termín, dokedy má príkaz vykonať. A teda je tu väčšia voľnosť a nižšia miera organizácie práce ako pri pracovnej zmluve.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V prejednávacom prípade sa krajský súd podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe,

predovšetkým k potrebe a nevyhnutnosti nariadiť ústne pojednávanie v konaní o správnom delikte, aby bolo zachované právo obvineného zo správneho deliktu na spravodlivý proces, a to aj pred orgánom verejnej správy.

K námietke žalovaného, že zákon č. 125/2006 Z.z. v ustanovení § 21 ods. 3 výslovne upravuje, že na konanie podľa § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak a keďže inú právnu úpravu predmetné konanie nepripúšťa, je evidentné, že na sankcionovanie žalobcu za správny delikt podľa § 19 zákona č. 125/2006 Z.z. (teda aj za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania) bolo potrebné použiť práve správny poriadok, ktorý v ustanovení § 21 zakotvuje inštitút ústneho pojednávania, pričom na rozdiel od zákona č. 372/1990 Zb. ponecháva výlučne na úvahe správneho orgánu, či toto ústne pojednávanie nariadi alebo nie, odvolací súd poznamenáva:

Slovenská republika sa v čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zaväzuje, že uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Kľúčovým medzinárodným dokumentom, ktorý ustanovuje istý štandard základných ľudských práv a slobôd a zároveň aj zabezpečuje mechanizmus kontroly ich dodržiavania v praxi, je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý vznikol na pôde Rady Európy.

V zmysle čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky je Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky k článku 154c Ústavy Slovenskej republiky predstavujú Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúra naň sa vzťahujúca pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu na výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy základných práv a slobôd zakotvených v druhej hlave Ústavy Slovenskej republiky, a tým normujú rámec, ktorý tieto orgány v konkrétnom prípade nemôžu prekročiť.

Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách zaručuje každému verejnú prerokovanú záležitosť pri rozhodovaní o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Uskutočňovanie súdnych a iných pojednávaní pred verejnosťou tvorí jeden zo základných princípov, ktoré sú obsiahnuté v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Verejný charakter chráni účastníkov pojednávania pred výkonom justície v tajnosti, bez verejnej kontroly. Je to tiež jeden z prostriedkov, pomocou ktorého má byť dosiahnutá dôvera v súdnictvo. Pri budovaní transparentnej správy súdnictva verejnosť prispieva k dosiahnutiu cieľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konkrétne spravodlivého procesu.

Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu v prípade Jussila v. Fínsko (rozsudok z 23.11.2016) uviedol, že ústne a verejnú konanie predstavuje základný princíp obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Tento princíp je osobitne dôležitý v trestnom kontexte, kde vo všeobecnosti musí na prvom stupni existovať súd (v danom prípade správny orgán), ktorý plne vyhovuje požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, a kde má sťažovateľ (obvinený zo správneho deliktu) oprávnenie, aby bol jeho prípad „prerokovaný“ s možnosťou inter alia predkladať dôkazy na svoju vlastnú obhajobu, vyjadriť sa k dôkazom proti nemu a vypočúvať a dať vypočuť svedkov. Poukázal na autonómnosť pojmu „trestné obvinenie“ a na to, že čl. 6 sa vo svojej časti vzťahuje okrem iného aj na správne sankcie.

Z judikatúry súdov Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Sžf/9/2010 zo 16. februára 2011 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 30/2012) taktiež vyplýva záver, že na rozhodovanie o správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a

základných slobodách, pretože tento v čl. 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“.

Ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu, žalobca sa v konaní za účelom úplného zistenia skutkového stavu veci domáhal, aby bol vypočutý ako účastník konania, pričom zároveň navrhol, aby v konaní boli vypočutí ako svedkovia aj D. L., N. R., D. L., H. D., W. N. a G. I., ktorí sa mali podľa žalobcu vyjadriť k ním označeným skutočnostiam, vzťahujúcim sa na predmet administratívneho konania. Daná procesnoprávna požiadavka žalobcu vyplýva okrem iného aj z obsahu odvolania z 26.01.2015 proti prvostupňovému rozhodnutiu Inšpektorátu práce Prešov a ako žalobná námietka je aj súčasťou žaloby z 21.05.2015.

Pokiaľ teda krajský súd rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu zrušil s odôvodnením, že správny orgán prvého stupňa sa v konaní dopustil takej vady, ktorá mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav podmieňujúci zákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný, odvolací súd sa s takýmto záverom stotožnil aj s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke potreby aplikácie trestnoprávnych princípov aj na trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov), ktoré podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy najmä z hľadiska potreby vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžo/265/2015 z 28. septembra 2016).

Odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že s účinnosťou od 1. januára 2013 sa zo zákonnej definície pojmu závislá práca vypustilo kritérium, že musí ísť o výkon práce, ktorá pozostáva prevažne z opakovania určených činností. To však nemení nič na potrebe rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa z vyššie uvedených dôvodov zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní žalovaný, viazaný právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.), po odstránení vytknutej procesnej vady vec znova prejedná a o nej rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu, pričom sa náležite vysporiada aj so všetkými námietkami žalobcu vznesenými v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/69/2015-108 z 21. apríla 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu, pretože bol v odvolacom konaní úspešný. Podľa § 11 ods. 4 veta prvá, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. súd priznal žalobcovi proti žalovanému odmenu za jeden úkon právnej služby v sume 143,- € (písomné podanie vyjadrenia z 15.07.2016 k odvolaniu žalovaného na súd), plus 1 x režijný paušál 8,58 €, plus 20% DPH z odmeny a náhrad 151,57 €, čo je 30,31 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.